

Arrest

nr. 182 669 van 22 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Irakees te zijn, geboren op 7 december 1983 te Adhamiyah, Bagdad. Uw vader is van Arabische origine en uw moeder van Koerdische origine. Toen u vijf was, scheidden uw ouders omdat uw moeder verliefd werd op een andere man. Zij werd bijgevolg ook verworpen door haar familie waardoor u geen contact meer heeft met uw moeder. U woonde met uw vader, uw grootouders langs vaderskant en uw ooms H.(...) A.(...) en M.(...) A.(...) in Palestinastraat tot 2007. U studeerde af van het lager onderwijs in 2002-2003 waarna u tot 2007 bij uw vader als couturier werkte en daarna in 2012 als schilder begon te werken.

Na de ontvoering van uw vader in 2007 vluchtte u naar Damascus, Syrië waar u verbleef tot 2012. Uw ooms verhuisden naar Diyala. Toen uw tante langs moederszijde bevestigde dat de situatie in Bagdad veiliger werd, ging u bij haar en haar man M.(...) K.(...) in Karrada, Bagdad wonen.

Op 7 januari 2007 werd u samen met uw vader, een bekend couturier die vrouwenkledij maakte voor actrices en de politieke elite, gearresteerd om een onbekende reden. Jullie werden gefolterd en bevrraagd over het cliënteel van uw vader. Uiteindelijk werden jullie, zonder de wezenlijke aanklacht te weten te komen, op 13 januari 2007 vrijgelaten met de voorwaarde dat uw vader zijn winkel sloot. Tijdens het opruimen van zijn winkel, een week later, werd uw vader echter ontvoerd en tot op heden niet terug gevonden.

Op 9 juni 2015 leerde u een meisje kennen, Z.(...) J.(...) a.(...) B.(...). U gaf haar uw telefoonnummer waarop zij u diezelfde avond nog opbelde. Jullie werden verliefd en er ontstond een relatie. Jullie praatten vaak aan de telefoon en probeerden elkaar wekelijks een à twee keer te zien. Na een maand zou u pas ontdekt hebben dat zij sjitisch is maar Z.(...) stelde u gerust dat haar moeder heel tolerant is en dat zij zou tussenkomen indien haar vader voor problemen zou zorgen. De familie van Z.(...) is volgens u echter redelijk extremistisch en zou jullie relatie nooit goedkeuren gezien u haar hand nooit heeft gevraagd. Op de tweede plaats zouden zij jullie relatie ook verbieden omdat u soenniet bent en O.(...) heet. Z.(...) nam af en toe haar schoonzus B.(...) mee naar jullie afspraakjes om niet verdacht te lijken. Echter, na een ruzie tussen B.(...) en Z.(...) op 1 september 2015 besloot B.(...) haar man, Z.(...)'s broer, te vertellen over jullie relatie. Z.(...) verwittigde u die avond dat zij niet zou kunnen afspreken aangezien jullie relatie aan het licht was gekomen en dat u moest onderduiken voor haar broer Mohammed.

Een uur later werd u opgebeld door de man van uw tante om u te waarschuwen dat M.(...) op weg was naar jullie huis. U verliet dan ook onmiddellijk het huis via de achterdeur. Vier mannen, de broer van Z.(...) en zijn neven, zouden naar u komen vragen zijn aan het winkelkraam van de man van uw tante dat zich op 200 meter van uw huis bevindt. Nadat de man van uw tante hen doorverwees naar uw huis, en Mohammed u daar niet aantrof, zei hij dat deze erezaak door middel van stammenbemiddeling diende opgelost te worden en dat hij u zou vermoorden als hij u tegenkwam. U verbleef sindsdien bij een vriend van de man van uw tante in Bagdad al Jadida tot u een oplossing kon vinden. U contacteerde uw twee ooms in Diyala maar zij hadden geen oor naar uw problemen. Ze leefden zelf in een moeilijke situatie en vonden dat u zichzelf moest redden. U zag bijgevolg geen andere oplossing dan het land te ontvluchten. De broer van Z.(...) komt tot op heden naar u vragen bij uw tante.

Op 9 september 2015 verliet u Irak op legale wijze en vloog u van Bagdad naar Turkije. Vervolgens reisde u via Griekenland en de Balkanroute tot in België waar u op 2 oktober 2015 arriveerde. U diende diezelfde dag uw asielaanvraag in. U reisde vanaf Turkije met uw tante langs vaderszijde, a.(...) K.(...) S.(...) A.(...), die tot dan in Syrië had gewoond.

U woont in België bij uw tante S.(...) (DVZ 8136127), haar man al S.(...) A.(...) S.(...) (DVZ 8136127), en haar zonen M.(...) A.(...) (DVZ 8136135), S.(...) A.(...) (DVZ 8136139) en A.(...) A.(...) (DVZ 8136127). Zij vluchtten om andere redenen. U heeft verder een oom langs vaderskant in Zweden, al K.(...) T.(...).

Ter staving van uw identiteit en vluchtrelaas legde u uw originele identiteitskaart (d.d. 25/10/2011) neer. Verder legde u kopieën neer van de eerste pagina van uw paspoort (d.d. 24/07/2014) en vijf foto's van de winkel van uw vader. Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van onderstaande redenen.

B. Motivering

Dat u in 2007 werd gearresteerd en dat uw vader vervolgens werd ontvoerd omwille van zijn beroep als couturier en zijn connecties met hooggeplaatste personen, wordt niet betwist door het CGVS. Echter, zij blijken geen enkel verband te hebben met de problemen die u later ervaarde en die u aanzetten het land te ontvluchten. U gevraagd of uw problemen uit 2007 een van de redenen vormden voor uw asielaanvraag, stelde u ook zelf van niet (CGVS, p. 6). De voorgelegde foto's vullen uw informatie over het beroep van uw vader aan, echter, zij verwijzen op geen enkele manier naar de problemen die u in 2007 gehad heeft noch hebben zij enige relevante bewijswaarde aangaande uw vluchtmotieven.

De problemen die u kende als gevolg van uw liefdesrelatie met Zeinab kon u niet aannemelijk maken. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat u geen eenduidigheid kon verschaffen wat betreft de reden waarom jullie relatie verboden zou zijn. Hoewel u op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf dat jullie relatie verboden was omdat u soenniet bent en O.(...) heet (CGVS vragenlijst,

vraag 4), rept u daar in eerste instantie met geen woord over tijdens het gehoor op het CGVS. U gevraagd waarom de familie van Z.(...) zich zou verzetten tegen jullie relatie, repliceerde u dat het een verboden liefde was en 'dat de normale poort trouwen is'. Nogmaals gevraagd waarom het een verboden liefde was, gaf u duidelijk aan dat u haar hand niet op officiële manier bent gaan vragen. Gepolst of jullie relatie dan niet verboden zou zijn indien u haar hand zou vragen, zei u slechts dat u haar eerst wat beter wilde leren kennen en tijd wilde nemen alvorens een dergelijke beslissing te nemen. De vraag opnieuw gesteld, antwoordde u dat u het niet wist. Gepeild of dat de enige reden was waarom jullie liefde verboden was, legde u opnieuw uit dat de familie een lange illegale relatie, zou weigeren (CGVS, p. 17). U vertelde enkel dat u schrik had dat uw relatie voor problemen zou zorgen omwille van de algemene situatie tussen sjiieten en soennieten, omdat beide bewegingen niet van elkaar houden (CGVS, p. 22). Op geen enkel moment vermeldde u op eigen initiatief dat zij jullie relatie zouden verbieden omdat u soenniet bent en O.(...) heet. Pas wanneer u met uw verklaringen op DVZ werd geconfronteerd, paste u uw verklaring aan en verklaarde u dat u kwetsbaarder bent dan een ander omwille van het feit dat u O.(...) heet. Geinformeerd waarom dit u in een kwetsbaardere positie zou plaatsen, beweerde u plots dat Z.(...) s familie extremisten zijn en dat haar vader de extremisten steunt (CGVS, p. 26). U erop gewezen dat u eerder verklaarde dat zij niet echt extremistisch zijn, herhaalde u dat de vader extremistische sjiieten steunt maar dat de moeder zou kunnen bemiddelen indien u de hand van Z.(...) zou vragen. Gepeild of er nog een probleem zou zijn indien u haar hand zou vragen, verklaarde u te hebben begrepen dat de moeder jullie zou helpen om te trouwen, ook al zijn vader en zoon extremisten (CGVS, p. 26). Het is zeer opmerkelijk dat u plots, pas na confrontatie met uw verklaringen op DVZ, keer op keer aanhaalde dat vader en zoon extremisten zouden zijn. Eerder stelde u nochtans zelf dat de vader van Z.(...) aanhanger is van de sjiieten maar geen extremist is (CGVS, p. 22). Dat u op geen enkel moment tijdens het gehoor aanbracht dat de vader en broer van Z.(...) extremistisch zijn maar uw stelling na confrontatie in verband met uw verklaringen op DVZ aanpaste, doet uw geloofwaardigheid danig tanen. Wanneer u een allerlaatste keer werd gevraagd naar een uitleg waarom u op DVZ en het CGVS twee compleet verschillende redenen voor uw problemen aangaf, stelde u wederom dat het niet trouwen de hoofdreden was en het feit dat u soenniet bent en O.(...) heet een bijkomende reden. Vervolgens stelde u niet te weten waarom de hoofdreden niet werd opgenomen in uw verklaringen op DVZ. Misschien is het een interpretatie van uw woorden of misschien kreeg u te weinig tijd. En nog later zei u dat het zou kunnen dat u de twee redenen gaf, of enkel de tweede (CGVS, p. 27). Voorgaande toont aan dat u niet capabel bleek een eenduidige en afdoende verklaring te bieden voor uw verschillende verklaringen. Rijst daarbij bovendien de vraag waarom een extremistische sjiitische familie een dochter zou laten trouwen met een soennitische man. Dat zij dit zouden dulden, weerlegt wederom het feit dat het om een extremistische familie zou gaan. De door u aangehaalde redenen ter verklaring voor het afwijzen van een huwelijk door Z.(...) haar familia, i.c. het feit dat u haar hand niet vroeg en het feit dat haar familie extremistisch is, druisen dan ook tegen elkaar in.

Wat er ook van zij, ook aangaande uw laatste versie van de feiten kunnen er ernstige bedenkingen gemaakt te worden bij uw bewering dat Z.(...) afkomstig zou zijn van een extremistische sjiitische familie. Er zijn namelijk bitter weinig elementen in het dagelijkse leven van Z.(...) te bespeuren die zouden kunnen aantonen dat zij opgroeide en leefde in een zogenaamd extremistisch gezin. Wanneer gepolst werd naar haar gezinssituatie en haar vrijheid, beaamde u eerst en vooral zelf dat Z.(...) 'natuurlijk veel vrijheid had en dat zij bijvoorbeeld alleen de straat op mocht'. Gepeild naar haar religie, vertelde u vervolgens dat zij sjiit is maar niet strikt praktiserend (CGVS, p. 18). Verder bleek dat zij een smartphone bezat (CGVS, p. 19), vaak met u kon bellen, als student veel vriendinnen had (CGVS, p. 19) en, hoewel zij voor het donker thuis diende te zijn, zonder probleem alleen de straat op kon (CGVS, p. 19). Zo ontmoetten jullie elkaar voor het eerst terwijl zij in haar eentje aan het shoppen was (CGVS, p. 17). Bovendien is Z.(...) geboren in 1983 en was zij nog steeds vrijgezel toen u haar ontmoette. Wanneer u haar daar zelf naar vroeg, vertelde zij u dat reeds heel wat mannen haar hand kwamen vragen maar dat zij nooit interesse had gehad (CGVS, p. 27). Dat een Iraakse vrouw die bij haar zogenaamd extremistische familie inwoont vrij kan kiezen om al dan niet te trouwen en mening huwelijkskandidaten kan afwijzen, is weinig waarschijnlijk. Dat zij dit zou kunnen blijven volhouden tot haar 34ste is dan ook allesbehalve aannemelijk. Bovenstaande toont op geen enkele manier aan dat Z.(...) opgroeide in een strikt (religieus) milieu maar bewijst daarentegen eerder dat zij, de Iraakse context indachtig, een zekere mate van vrijheid kende.

Niettegenstaande uw verklaringen dat de familie extremistisch zou zijn, bleek Z.(...) bovendien van het tegenovergestelde overtuigd en leek zij zich weinig zorgen te maken. U verklaarde namelijk verschillende conversaties over haar familieachtergrond gevoerd te hebben waarin Z.(...) u telkenmale geruststelde over jullie situatie. Zo zou zij zelf verteld hebben dat haar moeder tolerant is en zelfs husseiniya, soennitische moskeeën, bezoekt en dat haar vader, hoewel hij de sjiitische strekking aanhangt, geen extremist is.

Daartegenover staat uw eigen verklaring dat de vader zou gezegd hebben dat alle soennieten uit Fallujah de dood verdienen omdat ze de Islamitische Staat (IS)/Daesh geholpen hebben (CGVS, p. 19). Dat de moeder van Z.(...) husseiniya kon en mocht bezoeken, staat in schril contrast met uw verklaringen dat de vader van Zeinab vijandig staat ten opzichte van soennieten (CGVS, p. 19). Dat hij een extremist zou zijn, is dan ook weinig aannemelijk. Verder was Z.(...) ervan overtuigd dat haar moeder zou tussenkomen in geval van problemen en dat zij haar echtgenoot zou kunnen beïnvloeden (CGVS, p. 22). Indien Z.(...) werkelijk in een extremistische sjiitische familie opgegroeid zou zijn, kan verondersteld worden dat zij zich bewust zou zijn van de precare situatie waarin jullie zich bevinden, de risico's die daaraan vasthangen voor zowel zichzelf als voor u zou inzien en bijgevolg omzichtiger te werk zou gaan. Jullie namen daarentegen weinig tot geen veiligheidsmaatregelen om ervoor te zorgen dat jullie relatie koste wat kost geheim bleef. Zo ontmoetten jullie elkaar steeds op een openbare plaats die middenin de wijk waar Z.(...) s familie woont, ligt, namelijk het park van al Karrada. Hoewel u verklaarde dat jullie op een verborgen plek in het park knuffelden en kusten (CGVS, p. 20), lijkt dit een groot risico in te houden voor een dochter van een extremistische familie. Zoals reeds vermeld, vergezelde Z.(...) s schoonzus haar vaak naar jullie afspraken omdat het niet altijd gemakkelijk was om een excuus voor jullie afspraken te verzinnen (CGVS, p. 21). Toch kan er van uitgegaan worden dat hoe meer mensen betrokken geraken in jullie verhaal, hoe groter het risico is dat jullie relatie aan het licht komt. Daarenboven is het erg bevreemdend dat Z.(...) de echtgenote van haar broer, een volgens uw verklaringen uiterst radicale sjiitische man waarvoor Z.(...) schrik had, in vertrouwen neemt (CGVS, p. 23). Verder vond Z.(...) de tijd en de mogelijkheid u te verwittigen dat haar broer jullie relatie had ontdekt. Zo belde zij u rond 20 uur met de boodschap dat u voorzichtig moest zijn en moest vluchten (CGVS, p. 22). Echter, dat zij na een dergelijke confrontatie met haar broer in de door u geschetste context nog de mogelijkheid zou krijgen om u te bellen en te verwittigen, is zeer onwaarschijnlijk. Men kan namelijk veronderstellen dat, indien de broer van Z.(...) er werkelijk een extremistisch gedachtegoed zou op nahouden en hij jullie relatie zou ontdekken, dat hij niet alleen naar u op zoek zou gaan, maar ook Z.(...) onder stikte controle zou plaatsten. Dat zij nog met een eigen telefoon naar u zou hebben kunnen bellen en u zou hebben kunnen waarschuwen, zou in dergelijke context niet aannemelijk zijn. Het geheel van voorgaande bevindingen doet ten zeerste vragen rijzen bij het extremistische milieu waarin Z.(...) zou zijn opgegroeid en leefde en bijgevolg bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot blijkt ook het verdere verloop van uw asielrelaas enkele erg onlogische elementen te bevatten hetgeen de geloofwaardigheid van uw relaas andermaal niet ten goede komt. Er kunnen namelijk vragen gesteld worden bij de manier waarop u de zaak heeft aangepakt. Een uur na de ontdekking van de relatie zouden de broer van Z.(...) en zijn neven naar uw straat zijn gekomen, toevallig de man van uw tante hebben aangesproken die hen naar uw huis verwees. M.(...) K.(...) zou u vervolgens net op tijd telefonisch kunnen verwittigen hebben dat Z.(...) s broer in aantocht was zodat u kon vluchten via de achterdeur. Toen u niet thuis bleek te zijn, wilde hij de zaak via de ooms oplossen en zou hij u vermoorden van zodra hij u zag, zo vertelde hij bij u thuis. U belde vervolgens zonder succes naar uw ooms waarop u het land ontvluchtte (CGVS, p. 23-24).

Vooreerst contacteerde u slechts eenmaal uw ooms in Diyala. Zij zouden u hebben afgescheept met de opmerking dat zij al voldoende problemen hadden door de moeilijke algemene situatie in Diyala (CGVS, p. 24). U heeft verder echter geen pogingen ondernomen om hen andermaal te contacteren, hen de situatie uit te leggen, etc. Dat u genoeg nam met hun antwoord en te horen kreeg dat u uw plan moest trekken, is bijzonder merkwaardig gezien de zwaarwichtigheid van uw vermeende problemen: u werd namelijk met de dood bedreigd door de broer van Z.(...). Omdat uw ooms negatief reageerden op uw eerste en enige telefoontje, verklaarde u geen andere uitweg meer te zien dan te vluchten (CGVS, p. 16). U kende namelijk zelf uw stamhoofd niet en wist niet hoe hem te bereiken (CGVS, p. 16). U hoopte daarom dat uw ooms hem via hun connecties zouden kunnen contacteren (CGVS, p. 25). Later verklaarde u daarentegen dat u mits een kleine zoektocht uw stamhoofd gemakkelijk zelf zou kunnen vinden. U deed dit echter niet aangezien stammenbemiddeling meestal uitdraait op het betalen van grote geldsommen, waartoe u niet de middelen heeft, het uitstoten uit de stam of het ontvoeren van vrouwen van uw stam (CGVS, p. 25). Gevraagd wat er zou gebeuren indien u zou terugkeren naar Irak, stelde u dan weer dat u zeker en vast vermoord zou worden gezien erezaken gezuiverd worden door moord (CGVS, p. 25). Dit is echter een loutere bewering uwentwege en u toonde op geen enkele manier aan waarom de situatie niet via bemiddeling en/of op een andere manier zou kunnen worden opgelost. Naast eenmalig contact met uw ooms, blijkt u voor het overige namelijk geen stappen te hebben gezet om tot een oplossing te komen. U deed geen moeite om uw stammenhoofd te vinden en u zocht ook geen hulp bij anderen, zoals bijvoorbeeld uw tante en haar man bij wie u sinds 2012 woonde in Karrada. Dat u daarentegen slechts eenmaal uw ooms belde en vervolgens onmiddellijk besliste het land te verlaten, is niet aannemelijk en doet twijfelen aan de waarachtigheid van uw verhaal.

In het geval van een waarachtig verhaal zou dit bovendien willen zeggen dat u uw geliefde zonder meer achterliet in een onzekere en onveilige situatie. Ook dit is niet aannemelijk.

Komt daar nog eens bij dat u meermaals herhaalde dat de oplossing voor al uw problemen misschien wel trouwen was. U verklaarde dat de familie voornamelijk een probleem met jullie relatie zouden gehad hebben omdat u Z.(...) s hand niet had gevraagd. U gevraagd of dit uw problemen zou oplossen, zei u aanvankelijk dat u het niet wist gezien u haar hand nooit bent gaan vragen (CGVS, p. 17). Later stelde u dat de moeder de vader en de broer positief zou kunnen beïnvloeden indien u haar hand zou vragen. Bevestigend gevraagd of u geen problemen meer zou hebben indien u haar ten huwelijk zou vragen, legde u uit dat de moeder jullie zou kunnen helpen, ook al zijn vader en broer extremisten. Gevraagd waarom u dan niet met haar getrouwd bent, legde u uit dat u haar nog wat beter wilde leren kennen, dat u haar hand pas wilde vragen na ongeveer zes maanden. U erop gewezen dat uw leven op het spel stond, zei u opnieuw dat u van plan was even te wachten om haar hand te vragen (CGVS, p. 26). Het lijkt erg onlogisch dat u uw zaak als dusdanig ernstig inschatte dat u besloot het land te ontvluchten en alles achter te laten, maar daarentegen niet in overweging nam uw problemen op te lossen door drie maanden eerder dan gepland de hand van Z.(...) te vragen. Door de hand van Z.(...) te vragen, hoefde u namelijk nog niet onmiddellijk te trouwen en kon u tijd winnen, stelde u zichzelf en ook Z.(...) in veiligheid. U heeft namelijk geen idee wat er met Z.(...) gebeurd is nadat uw broer jullie relatie heeft ontdekt. Dat u alsnog besloot dat u beter het land kon ontvluchten dan drie maanden eerder dan gepland de hand van Z.(...) te vragen en dat u deze optie zelfs niet in overweging heeft genomen, terwijl uw leven bedreigd werd, is helemaal niet aannemelijk.

Gezien het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u het CGVS niet weten te overtuigen van de waarachtigheid noch de ernst van uw asielrelaas en heeft u bijgevolg niet aannemelijk kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Zo staven uw identiteitskaart en de eerste pagina van uw paspoort enkel uw identiteit en herkomst, hetgeen niet wordt betwist door het CGVS.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven.

Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad.

Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door

uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.
In hoofde van uw tante Salwa, haar echtgenoot en drie zonen werd door de Commissaris-generaal nog geen beslissing genomen temeer daar hun asielprocedure nog hangende is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert, in wat zich aandient als een eerste middel, de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3, §§ 2-5, 48/5 §§ 2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 “*van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS*”, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, “*van redelijkheid en zorgvuldigheid*”.

Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

***“Dat u in 2007 werd gearresteerd en dat uw vader vervolgens werd ontvoerd omwille van zijn beroep als couturier en zijn connecties met hooggeplaatste personen, wordt niet betwist door het CGVS. Echter, zij blijken geen enkel verband te hebben met de problemen die u later ervaarde en die u aanzetten het land te ontvluchten.*”**

U gevraagd of uw problemen uit 2007 een van de redenen vormden voor uw asielaanvraag, stelde u ook zelf van niet (CGVS, p. 6). De voorgelegde foto's vullen uw informatie over het beroep van uw vader aan, echter, zij verwijzen op geen enkele manier naar de problemen die u in 2007 gehad heeft noch hebben zij enige relevante bewijswaarde aangaande uw vluchtmotieven.

De problemen die u kende als gevolg van uw liefdesrelatie met Zeinab kon u niet aannemelijk maken. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat u geen eenduidigheid kon verschaffen wat betreft de reden waarom jullie relatie verboden zou zijn. Hoewel u op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf dat jullie relatie verboden was omdat u soenniet bent en O.(...) heet (CGVS vragenlijst, vraag 4), rept u daar in eerste instantie met geen woord over tijdens het gehoor op het CGVS. U gevraagd waarom de familie van Z.(...) zich zou verzetten tegen jullie relatie, repliceerde u dat het een verboden liefde was en 'dat de normale poort trouwen is'. Nogmaals gevraagd waarom het een verboden liefde was, gaf u duidelijk aan dat u haar hand niet op officiële manier bent gaan vragen. Gepolst of jullie relatie dan niet verboden zou zijn indien u haar hand zou vragen, zei u slechts dat u haar eerst wat beter wilde leren kennen en tijd wilde nemen alvorens een dergelijke beslissing te nemen. De vraag opnieuw gesteld, antwoordde u dat u het niet wist. Gepeild of dat de enige reden was waarom jullie liefde verboden was, legde u opnieuw uit dat de familie een lange illegale relatie, zou weigeren (CGVS, p. 17). U vertelde enkel dat u schrik had dat uw relatie voor problemen zou zorgen omwille van de algemene situatie tussen sjiieten en soennieten, omdat beide bewegingen niet van elkaar houden (CGVS, p. 22). Op geen enkel moment vermeldde u op eigen initiatief dat zij jullie relatie zouden verbieden omdat u soenniet bent en O.(...) heet. Pas wanneer u met uw verklaringen op DVZ werd geconfronteerd, paste u uw verklaring aan en verklaarde u dat u kwetsbaarder bent dan een ander omwille van het feit dat u O.(...) heet. Geinformeerd waarom dit u in een kwetsbaardere positie zou plaatsen, beweerde u plots dat Z.(...) s familie extremisten zijn en dat haar vader de extremisten steunt (CGVS, p. 26). U erop gewezen dat u eerder verklaarde dat zij niet echt extremistisch zijn, herhaalde u dat de vader extremistische sjiieten steunt maar dat de moeder zou kunnen bemiddelen indien u de hand van Z.(...) zou vragen. Gepeild of er nog een probleem zou zijn indien u haar hand zou vragen, verklaarde u te hebben begrepen dat de moeder jullie zou helpen om te trouwen, ook al zijn vader en zoon extremisten (CGVS, p. 26). Het is zeer opmerkelijk dat u plots, pas na confrontatie met uw verklaringen op DVZ, keer op keer aanhaalde dat vader en zoon extremisten zouden zijn. Eerder stelde u nochtans zelf dat de vader van Z.(...) aanhanger is van de sjiieten maar geen extremist is (CGVS, p. 22). Dat u op geen enkel moment tijdens het gehoor aanbracht dat de vader en broer van Z.(...) extremistisch zijn maar uw stelling na confrontatie in verband met uw verklaringen op DVZ aanpaste, doet uw geloofwaardigheid danig tanen. Wanneer u een allerlaatste keer werd gevraagd naar een uitleg waarom u op DVZ en het CGVS twee compleet verschillende redenen voor uw problemen aangaf, stelde u wederom dat het niet trouwen de hoofdreden was en het feit dat u soenniet bent en O.(...) heet een bijkomende reden. Vervolgens stelde u niet te weten waarom de hoofdreden niet werd opgenomen in uw verklaringen op DVZ. Misschien is het een interpretatie van uw woorden of misschien kreeg u te weinig tijd. En nog later zei u dat het zou kunnen dat u de twee redenen gaf, of enkel de tweede (CGVS, p. 27). Voorgaande toont aan dat u niet capabel bleek een eenduidige en afdoende verklaring te bieden voor uw verschillende verklaringen. Rijst daarbij bovendien de vraag waarom een extremistische sjiitische familie een dochter zou laten trouwen met een soennitische man. Dat zij dit zouden dulden, weerlegt wederom het feit dat het om een extremistische familie zou gaan. De door u aangehaalde redenen ter verklaring voor het afwijzen van een huwelijk door Z.(...) haar familia, i.c. het feit dat u haar hand niet vroeg en het feit dat haar familie extremistisch is, druisen dan ook tegen elkaar in.

Wat er ook van zij, ook aangaande uw laatste versie van de feiten kunnen er ernstige bedenkingen gemaakt te worden bij uw bewering dat Z.(...) afkomstig zou zijn van een extremistische sjiitische familie. Er zijn namelijk bitter weinig elementen in het dagelijkse leven van Z.(...) te bespeuren die zouden kunnen aantonen dat zij opgroeide en leefde in een zogenaamd extremistisch gezin. Wanneer gepolst werd naar haar gezinssituatie en haar vrijheid, beaamde u eerst en vooral zelf dat Z.(...) 'natuurlijk veel vrijheid had en dat zij bijvoorbeeld alleen de straat op mocht'. Gepeild naar haar religie, vertelde u vervolgens dat zij sjiit is maar niet strikt praktiserend (CGVS, p. 18). Verder bleek dat zij een smartphone bezat (CGVS, p. 19), vaak met u kon bellen, als student veel vriendinnen had (CGVS, p. 19) en, hoewel zij voor het donker thuis diende te zijn, zonder probleem alleen de straat op kon (CGVS, p. 19). Zo ontmoetten jullie elkaar voor het eerst terwijl zij in haar eentje aan het shoppen was (CGVS, p. 17). Bovendien is Z.(...) geboren in 1983 en was zij nog steeds vrijgezel toen u haar ontmoette. Wanneer u haar daar zelf naar vroeg, vertelde zij u dat reeds heel wat mannen haar hand kwamen vragen maar dat zij nooit interesse had gehad (CGVS, p. 27). Dat een Iraakse vrouw die bij haar zogenaamd extremistische familie inwoont vrij kan kiezen om al dan niet te trouwen en mening huwelijkskandidaten kan afwijzen, is weinig waarschijnlijk. Dat zij dit zou kunnen blijven volhouden tot haar 34ste is dan ook allesbehalve aannemelijk.

Bovenstaande toont op geen enkele manier aan dat Z.(...) opgroeide in een strikt (religieus) milieu maar bewijst daarentegen eerder dat zij, de Iraakse context indachtig, een zekere mate van vrijheid kende.

Niettegenstaande uw verklaringen dat de familie extremistisch zou zijn, bleek Z.(...) bovendien van het tegenovergestelde overtuigd en leek zij zich weinig zorgen te maken. U verklaarde namelijk verschillende conversaties over haar familieachtergrond gevoerd te hebben waarin Z.(...) u telkenmale geruststelde over jullie situatie. Zo zou zij zelf verteld hebben dat haar moeder tolerant is en zelfs husseiniya, soennitische moskeeën, bezoekt en dat haar vader, hoewel hij de sjiiitische strekking aanhangt, geen extremist is. Daartegenover staat uw eigen verklaring dat de vader zou gezegd hebben dat alle soennieten uit Fallujah de dood verdienen omdat ze de Islamitische Staat (IS)/Daesh geholpen hebben (CGVS, p. 19). Dat de moeder van Z.(...) husseiniya kon en mocht bezoeken, staat in schril contrast met uw verklaringen dat de vader van Zeinab vijandig staat ten opzichte van soennieten (CGVS, p. 19). Dat hij een extremist zou zijn, is dan ook weinig aannemelijk. Verder was Z.(...) ervan overtuigd dat haar moeder zou tussenkomen in geval van problemen en dat zij haar echtgenoot zou kunnen beïnvloeden (CGVS, p. 22). Indien Z.(...) werkelijk in een extremistische sjiiitische familie opgegroeid zou zijn, kan verondersteld worden dat zij zich bewust zou zijn van de precare situatie waarin jullie zich bevinden, de risico's die daaraan vasthangen voor zowel zichzelf als voor u zou inzien en bijgevolg omzichtiger te werk zou gaan. Jullie namen daarentegen weinig tot geen veiligheidsmaatregelen om ervoor te zorgen dat jullie relatie koste wat kost geheim bleef. Zo ontmoetten jullie elkaar steeds op een openbare plaats die middenin de wijk waar Z.(...) s familie woont, ligt, namelijk het park van al Karrada. Hoewel u verklaarde dat jullie op een verborgen plek in het park knuffelden en kusten (CGVS, p. 20), lijkt dit een groot risico in te houden voor een dochter van een extremistische familie. Zoals reeds vermeld, vergezelde Z.(...) s schoonzus haar vaak naar jullie afspraken omdat het niet altijd gemakkelijk was om een excuus voor jullie afspraken te verzinnen (CGVS, p. 21). Toch kan er van uitgegaan worden dat hoe meer mensen betrokken geraken in jullie verhaal, hoe groter het risico is dat jullie relatie aan het licht komt. Daarenboven is het erg bevreemdend dat Z.(...) de echtgenote van haar broer, een volgens uw verklaringen uiterst radicale sjiiitische man waarvoor Z.(...) schrik had, in vertrouwen neemt (CGVS, p. 23). Verder vond Z.(...) de tijd en de mogelijkheid u te verwittigen dat haar broer jullie relatie had ontdekt. Zo belde zij u rond 20 uur met de boodschap dat u voorzichtig moest zijn en moest vluchten (CGVS, p. 22). Echter, dat zij na een dergelijke confrontatie met haar broer in de door u geschetste context nog de mogelijkheid zou krijgen om u te bellen en te verwittigen, is zeer onwaarschijnlijk. Men kan namelijk veronderstellen dat, indien de broer van Z.(...) er werkelijk een extremistisch gedachtegoed zou op nahouden en hij jullie relatie zou ontdekken, dat hij niet alleen naar u op zoek zou gaan, maar ook Z.(...) onder stikte controle zou plaatsten. Dat zij nog met een eigen telefoon naar u zou hebben kunnen bellen en u zou hebben kunnen waarschuwen, zou in dergelijke context niet aannemelijk zijn. Het geheel van voorgaande bevindingen doet ten eerste vragen rijzen bij het extremistische milieu waarin Z.(...) zou zijn opgegroeid en leefde en bijgevolg bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot blijkt ook het verdere verloop van uw asielrelaas enkele erg onlogische elementen te bevatten hetgeen de geloofwaardigheid van uw relaas andermaal niet ten goede komt. Er kunnen namelijk vragen gesteld worden bij de manier waarop u de zaak heeft aangepakt. Een uur na de ontdekking van de relatie zouden de broer van Z.(...) en zijn neven naar uw straat zijn gekomen, toevallig de man van uw tante hebben aangesproken die hen naar uw huis verwees. M.(...) K.(...) zou u vervolgens net op tijd telefonisch kunnen verwittigen hebben dat Z.(...) s broer in aantocht was zodat u kon vluchten via de achterdeur. Toen u niet thuis bleek te zijn, wilde hij de zaak via de ooms oplossen en zou hij u vermoorden van zodra hij u zag, zo vertelde hij bij u thuis. U belde vervolgens zonder succes naar uw ooms waarop u het land ontvluchtte (CGVS, p. 23-24).

Vooreerst contacteerde u slechts eenmaal uw ooms in Diyala. Zij zouden u hebben afgescheept met de opmerking dat zij al voldoende problemen hadden door de moeilijke algemene situatie in Diyala (CGVS, p. 24). U heeft verder echter geen pogingen ondernomen om hen andermaal te contacteren, hen de situatie uit te leggen, etc. Dat u genoeg nam met hun antwoord en te horen kreeg dat u uw plan moest trekken, is bijzonder merkwaardig gezien de zwaarwichtigheid van uw vermeende problemen: u werd namelijk met de dood bedreigd door de broer van Z.(...). Omdat uw ooms negatief reageerden op uw eerste en enige telefoontje, verklaarde u geen andere uitweg meer te zien dan te vluchten (CGVS, p. 16). U kende namelijk zelf uw stamhoofd niet en wist niet hoe hem te bereiken (CGVS, p. 16). U hoopte daarom dat uw ooms hem via hun connecties zouden kunnen contacteren (CGVS, p. 25). Later verklaarde u daarentegen dat u mits een kleine zoektocht uw stamhoofd gemakkelijk zelf zou kunnen vinden. U deed dit echter niet aangezien stammenbemiddeling meestal uitdraait op het betalen van grote geldsommen, waartoe u niet de middelen heeft, het uitstoten uit de stam of het ontvoeren van vrouwen van uw stam (CGVS, p. 25).

Gevraagd wat er zou gebeuren indien u zou terugkeren naar Irak, stelde u dan weer dat u zeker en vast vermoord zou worden gezien erezaken gezuiverd worden door moord (CGVS, p. 25). Dit is echter een loutere bewering uwentwege en u toonde op geen enkele manier aan waarom de situatie niet via bemiddeling en/of op een andere manier zou kunnen worden opgelost. Naast eenmalig contact met uw ooms, blijkt u voor het overige namelijk geen stappen te hebben gezet om tot een oplossing te komen. U deed geen moeite om uw stammenhoofd te vinden en u zocht ook geen hulp bij anderen, zoals bijvoorbeeld uw tante en haar man bij wie u sinds 2012 woonde in Karrada. Dat u daarentegen slechts eenmaal uw ooms belde en vervolgens onmiddellijk besliste het land te verlaten, is niet aannemelijk en doet twifelen aan de waarachtigheid van uw verhaal. In het geval van een waarachtig verhaal zou dit bovendien willen zeggen dat u uw geliefde zonder meer achterliet in een onzekere en onveilige situatie. Ook dit is niet aannemelijk.

Komt daar nog eens bij dat u meermaals herhaalde dat de oplossing voor al uw problemen misschien wel trouwen was. U verklaarde dat de familie voornamelijk een probleem met jullie relatie zouden gehad hebben omdat u Z.(...) s hand niet had gevraagd. U gevraagd of dit uw problemen zou oplossen, zei u aanvankelijk dat u het niet wist gezien u haar hand nooit bent gaan vragen (CGVS, p. 17). Later stelde u dat de moeder de vader en de broer positief zou kunnen beïnvloeden indien u haar hand zou vragen. Bevestigend gevraagd of u geen problemen meer zou hebben indien u haar ten huwelijk zou vragen, legde u uit dat de moeder jullie zou kunnen helpen, ook al zijn vader en broer extremisten. Gevraagd waarom u dan niet met haar getrouwd bent, legde u uit dat u haar nog wat beter wilde leren kennen, dat u haar hand pas wilde vragen na ongeveer zes maanden. U erop gewezen dat uw leven op het spel stond, zei u opnieuw dat u van plan was even te wachten om haar hand te vragen (CGVS, p. 26). Het lijkt erg onlogisch dat u uw zaak als dusdanig ernstig inschatte dat u besloot het land te ontvluchten en alles achter te laten, maar daarentegen niet in overweging nam uw problemen op te lossen door drie maanden eerder dan gepland de hand van Z.(...) te vragen. Door de hand van Z.(...) te vragen, hoefde u namelijk nog niet onmiddellijk te trouwen en kon u tijd winnen, stelde u zichzelf en ook Z.(...) in veiligheid. U heeft namelijk geen idee wat er met Z.(...) gebeurd is nadat uw broer jullie relatie heeft ontdekt. Dat u alsnog besloot dat u beter het land kon ontvluchten dan drie maanden eerder dan gepland de hand van Z.(...) te vragen en dat u deze optie zelfs niet in overweging heeft genomen, terwijl uw leven bedreigd werd, is helemaal niet aannemelijk.

Gezien het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u het CGVS niet weten te overtuigen van de waarachtigheid noch de ernst van uw asielrelaas en heeft u bijgevolg niet aannemelijk kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Zo staven uw identiteitskaart en de eerste pagina van uw paspoort enkel uw identiteit en herkomst, hetgeen niet wordt betwist door het CGVS.”

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden allen steun in het administratieve dossier en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn asielrelaas beknopt uiteenzet en verwijst naar zijn verklaringen die hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd en waaruit zou blijken dat de relatie wel heeft bestaan, dat deze beschouwd wordt als een illegale relatie en dat haar vader de extremistische Shia steunt. Het louter herhalen van zijn verklaringen doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen en volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De algemene verwijzing naar het fundamentele recht om met de persoon van zijn keuze te trouwen en dat hij omwille van zijn godsdienst dit recht niet kan “uitoefenen”, doet hier geen afbreuk aan.

Verzoeker voert verder aan dat hij als soenniet in Bagdad een bijzonder profiel heeft en betoogt dat het louter behoren tot een bepaalde religieuze groep of gediscrimineerde minderheid een voldoende element kan zijn om een risico op vervolging aan te nemen. Verzoeker citeert in dit verband uit een ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken aangaande de veiligheidssituatie in Irak van april 2015, waarin melding wordt gemaakt van het sinds juli 2014 sterk toegenomen geweld ten aanzien van soennieten in Bagdad dat wordt toegeschreven aan sjiitische milities. Uit de informatie opgenomen in het administratief dossier (zie map ‘landeninformatie’) – die van recentere datum is dan voormeld ambtsbericht – blijkt dat de sjiitische milities zich in Irak en Bagdad inderdaad bezondigen aan

bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken. Uit deze informatie kan evenwel niet worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

Ook verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is *in casu* niet dienstig. Het arrest nr. 167 850, waarin overgegaan werd tot een erkenning van de vluchtelingenstatus, had betrekking op een individueel asiëldossier. Dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. In het betrokken dossier werd bovendien geoordeeld dat de verklaringen van de betrokkene weldegelijk geloofwaardig waren en dat hij aangetoond had dat hij een persoonlijk risico op vervolging liep bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Verzoeker toont geenszins aan zich in een vergelijkbaar geval te bevinden nu zijn relaas en zijn problemen reeds hoger ongeloofwaardig werden bevonden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gelet op het ongeloofwaardig asiërelaas dient de mogelijkheid tot bescherming niet te worden onderzocht.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder middels de aanvullende nota van 3 februari 2017 en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die

getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier en recente landeninformatie die door de verwerende partij middels een aanvullende nota van 14 februari 2017 werd bijgebracht maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (“*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluwd gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

De verwijzing naar het standpunt van verweerder in voorgaande jaren is niet dienstig aangezien de Raad uitspraak doet op basis van de gegevens die hem in voorliggend dossier worden ter kennis gebracht.

Waar verzoeker wijst op de ongezonde levensomstandigheden waarmee 1 à 1,5 miljoen personen volgens UNOCHA zouden worden geconfronteerd, laat hij na *in concreto* aan te tonen dat hij bij zijn terugkeer naar Bagdad het risico loopt om in dergelijke omstandigheden terecht te komen. Er zijn geen elementen in verzoekers dossier die hierop wijzen.

Hoger werd reeds uiteengezet dat een loutere verwijzing naar de straffeloosheid van de sjitische milities in Bagdad, in combinatie met verzoekers soennitische achtergrond, niet kan volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In het arrest nr. 169 112, daterend van 6 juni 2016, werd geoordeeld dat er indertijd onvoldoende actuele informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie in Bagdad. Dit is in het onderhavige dossier niet het geval.

Waar verzoeker verwijst naar "*gabegie*", corruptie, de komst van een groot aantal ontheemden, talrijke checkpoints en de gezondheidscrisis en opwerpt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich geenszins vragen stelt wat betreft de capaciteit en de wil van de regering om de sjitische milities te controleren, toont verzoeker niet dat er in Bagdad actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele

situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. DIGNEF